

holde derom, den omhandlede Anerkjendelse; jeg troer ikke, at der er nogen Fare ved, at Regjeringen ansees og anseer sig selv for berettiget til at give en saadan Anerkjendelse, til det Troessamfund, som maatte søge om Anerkjendelsen, og som Regjeringen ikke selv havde Betænkelighed ved at give den, og jeg troer saa meget mindre, at der er nogen Fare ved at ansee det for Noget, Regjeringen kan gjøre ad administrativt Vet, som jeg mener, at hvis den Tid nogeninde skulde komme, at et Troessamfund søgte om en saadan Anerkjendelse, og Regjeringen nægtede den, da kunde Troessamfundet ligesuldt henvende sig til Rigsdagen, der saa, hvis den meente, at Samfundet var forvrettet af Regjeringen, kunde vedtage Anerkjendelsen ved Lov, og det kom da an paa, om den til den Tid værende Kirke- og Undervisningsminister saa maatte være villig til at gaae ind paa Anerkjendelsen, eller om han maatte ubvirke det kongelige Veto, eller finde sig foranlediget til at træde tilbage ifølge den Strid, der var mellem ham og Rigsdagen. Et saadant Tidspunkt anseer jeg heldigvis for meget fjernt, og jeg troer navnlig, at der ikke kan være Tale derom i dette Dieblik hverken med Hensyn til den nuværende høitærede Kultusministers Personlighed eller med Hensyn til det Troessamfund, som nærmest har foranlediget nærværende Forespørgsel.

Forinden jeg gaaer over til nærmere at dvæle ved dette enkelte Troessamfund, maa det maastee være mig tilladt — jeg troer, det kan betragtes som Noget, der ligefrem paaligger mig — kort at udtale, hvilken Betydning og hvilken Virkning „Anerkjendelsen“ efter min Mening har og vil faae. Jeg troer da, at denne Betydning indskrænker sig til to Punkter; det ene er det, at naar et saadant Troessamfund har faaet den i Grundlovens § 82 omhandlede „Anerkjendelse“, saa maa dette Troessamfundets Præst, Ulfste, Superintendent, eller hvad Navn han nu har eller fører, være berettiget til med fuld borgerlig Virkning at udøve saadanne kirkelige Handlinger, som han for Dieblirket ikke er bemyndiget til, og at give Attest for, at disse Handlinger ere udførte; der tales her ikke nærmest om Daaben, thi at en Præst for et saadant Samfund kan udføre

Daaben, derom kan der ingen Tvivl være, saa meget mindre, som der ikke knytter sig nogen- somhelst borgerlig Forret til Daabens Modtagelse, saaledes at der altsaa ikke senere kan blive Spørgsmaal om, hvorvidt den og den Borger er døbt eller ikke. Anderledes forholder det sig med Hensyn til Ægtefæll; der som to Individier af et fra Follekirken afvigende, men ikke anerkjendt Troessamfund, ville ægte hinanden, saa kan deres Præst ikke vie dem med fuld borgerlig Betydning, og heller ikke give noget Vidnesbyrd om; at de ere viede, ere rette Ægtefæll; de maa enten henvende sig til en Præst i Follekirken, for at blive viede af ham, og naar de henhøre til et andet Troessamfund, kan det i mange Tilfælde være dem ubehageligt, eller ogsaa maa de henvende sig til den juridiske Dyrighed, for af denne at modtage den borgerlige Vielse, paa hvilken jeg for mit Vedkommende ikke har Andet at udsætte, end at den er en Undtagelse og ikke det Almindelige. Naar de saaledes have henvendt sig til den borgerlige Dyrighed for at faae borgerlig Vielse, ja, saa kan Præsten bagefter forrette den kirkelige Vielse, men den borgerlige Vielse skulle de først underkaste sig, og saa længe den er en Undtagelse, kan det være dem ubehageligt, og deres egen Præst kan ikke give noget Vidnesbyrd om, at de ere virkelige Ægtefæll; derfor har det ogsaa været Tilfældet, at et Par Folk af det Troessamfund, hvorom der her nærmest er Tale, som ønskede at ægte hinanden, men ikke kunde faae den borgerlig gyldige Vielse af deres egen Præst, og ikke undtagelsesvis vilde lade sig vie af den borgerlige Myndighed, gif til Udlandet for der at opnaae den Vielse, de ikke havde kunnet faae her. Paa samme Maade forholder det sig med Hensyn til Begravelser, da En af et ikke anerkjendt Troessamfund, som skal begraves, ikke vil kunne begraves af sin egen Præst, men skal begraves af en af Follekirkens Præster, ligesom ogsaa Attesten for, at han er begravet, ikke kan udstedes af deres egen Præst — dette er den ene Betydning af Anerkjendelsen, og det er i mine Dine den vigtigste, og den ene vigtige. En anden Betydning har ganske vist „Anerkjendelsen“, men den er af høist underordnet Natur, og det er den, som findes i Grundlovens § 82, at den, som ikke godtgjør at være Med-